

Principe Tomasino Secondo

Door Francosporto, oktober 2008

Hierboven zie je de 10 weken oude Principe Tomasino Secondo. Er moet dus ook een Principe Tomasino Primo geweest zijn!

Jazeker, die was er en daarover gaat deze getuigenis.

Onze Italië vakanties met vrienden en kinderen brachten wij vaak door op de *Pianura di Trasimeno* met af en toe toeristische uitstapjes naar Cortona, Florence, Cecina Mare, Volterra, Perugia, enzovoort of gewoon naar zo'n interessante autodealer met een privé collectie *Automobile Storiche*. Soms was de tocht naar dat ene bijzondere Ristorante al een excursie op zich en kwamen wij 's nachts op de terugweg, half verdwaald, via een onbestemde rivierbedding en een onverhard slingerpad (de Tomtom was aan ons rallyrijders niet besteed) in het stikdonker (dankzij Maarten's richtinggevoel) gewoon weer terug bij onze villa "la Banditellina" gelegen tussen de velden en wijngaarden van Castiglione del Lago en

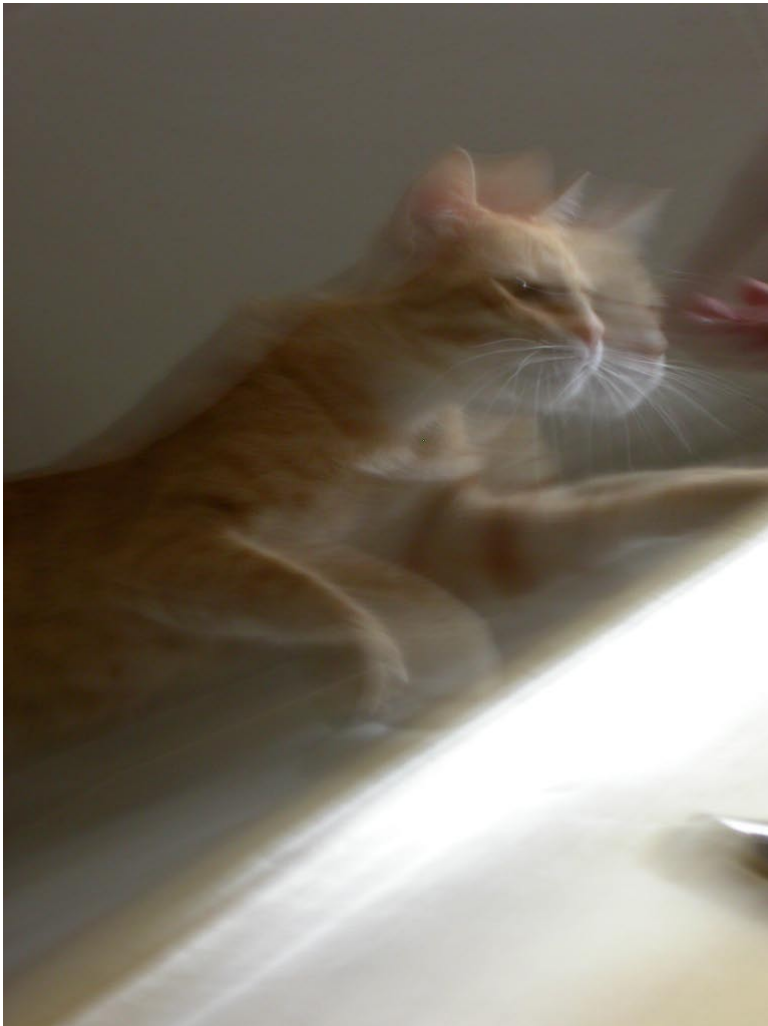
Piana. Daar rende deze moedige *Principe Tomasino di Macchi Castoldi sul Castiglione del Lago* onverschrokken doch zwaar uitgehongerd met zijn broertjes en zusjes op de veranda heen en weer, want wij zouden vast wel Kittekat voor hen in de enige zelfbediening van Piana gekocht hebben. Wat konden ze verschrikkelijk snel eten!

In de verte aan de horizon zie je nog net Castiglione del Lago liggen.

Later bleek dat Tomasino helemaal geen broertje was van alle andere kleintjes, maar dat hij "*trovato*" was met een gat in zijn kop en "*abandonato*" op de parkeerplaats van de COOP, waar hij eerder die zomer meegenomen was door Rasila en Punia, de twee kleindochters van de eigenaresse van ons vakantie optrekje. Zij hadden deze op het platte land "*a la Campagna*" ondergebrachte prins met succes vertroeteld. Dat had je vroeger vaker als de hoge adel zo'n onwettig verwekte nakomeling weg moest moffelen. Zo goed als zeker was z'n vader van vermogende oude italiaanse adel en natuurlijk was zijn moeder een goedgegelovig nonnetje. In elk geval liep hij, ongeveer als een echte John Wayne, heel stoer over alle cactussen van mevrouw Resnichek's veranda, alsof er geen enkele stekel aan zat en daarom moest hij wel van adel zijn. Nu is 't tijdens zo'n vakantie met een wat grotere groep, bij ons de afspraak dat alléén de dames het toilet in huis gebruiken en dat de heren gewoon buiten in de greppel naast de wijngaard plassen. Tijdens een vollemaansnacht kwamen wij weer eens steenlaat

uit het Ristorante en moest ik nodig de greppel bezoeken. Net voordat de sluisen geopend zouden worden, bemerkte ik dat de kleine Tomaso, als een hondje met mij mee gehuppeld was en mij vanaf de bodem van de greppel lief zat aan te kijken. Hij vroeg mij of bij ons in Holland de Kittekat echt nooit op was. Als jij daar zo blijft zitten zal jij heel nat worden jochie, zei ik tegen hem en hij sprong uit de greppel en ging in de wijngaard solidair ook een plasje doen.

Zo gebeurde het dat onze wegen elkaar kruisten en hoe een kat zelf z'n eigen baasje uitzoekt ! Ik heb alle poesjes toen maar wat extra Kittekat gegeven, om de goede banden met de italiaanse plattelandsadel te onderhouden. Pas in Oktober gingen wij nogmaals naar Italië, speciaal om Tomasino Primo te redden en de in de zomer aangeschafte rode Alfa Romeo 2000 Cabriolet op te halen. Hij bleek toen nog ergere honger te leiden dan in de zomer en at zelfs restjes *Spaghetti Bolognese* van de aardige italiaanse burenen verderop. Heb je zelf wel eens zoiets geprobeerd met je handen op je rug? Nou deze hongerige poesjes konden dat als de besten. Ze namen een hapje en kropen achteruit, waarmee ze

de sliertjes uit 't bord trokken. Vervolgens knabbelden ze de hele sliert naar binnen en waren zo weer terug bij het bord, voor de volgende hap. Aanvullend vingen ze af en toe een wijngaardslang of kikkertje.

Wonderbaarlijk hebben we thuis gehaald met uitsluitend parkeerlichtjes, een jankende waterpomp en een hardnekkig haperende startmotor. Menig maal heb ik de Alfa bij 32° moeten aanduwen, nadat het koelwater 20 minuten of langer

zonder rijwind moest stil blijven staan. Geen pretje in die heftige files op dat stralende asfalt van de Autostrada. Tomasino's reismandje veranderde tijdens de hotelovernachting in een kattenbakje. Meteen matigde mijn wilde boskat zich de nieuwe rol van nette huiskat aan. Hij plaste van de ene op de andere dag keurig op de bak en sloep geciviliseerd de hele nacht tussen mijn voeten en er moest veel aaien ingehaald worden.

De Alfa hield zich goed tijdens de barre tocht terug naar Holland, vooral omdat wij niet harder reden dan 90 km per uur om het mechaniek te sparen. Bij Torino ging de kap dicht en voorbij Fréjus hield de regen niet meer op, waarbij bleek dat de afdichting van de kap op de voorruit ietsjes te wensen overliet.

Doorzichtige plasticfolie op schoot over het stuur en de Michelinkaart heen was de oplossing om alles droog te houden.

Gelukkig had Tomasino uiteindelijk in het verre Den Haag bij de centrale verwarming geen last van zijn dunne italiaanse zomerjasje. Hij was zo'n echte italiaanse "gatto", die altijd licht gekleed ging en altijd dun zou blijven. Hieronder zie je hem liggend in een typisch meditatieve denkhouding.

Over het "Grote Verraad" had ik met hem wijselijk nog niet gesproken. In de 17^e en 18^e eeuw was het bij mensen ook mode om jongenssopranen hun stem te sparen door ze te castreren, maar bij katers moet dat gewoon, om Tomasino als normale huiskater niet zijn hobby te laten ontwikkelen, nl. het rondsproeien met onmogelijk stinkende plasjes ter markering van zijn territorium. Met Sheba hebben we later de kleine ingreep enigszins goed kunnen maken.

Helaas werd Tomasino steeds zieker en bleek hij in zijn geboorteland al besmet met het gevreesde katten-aids-virus, waarmee mijn huis eigenlijk zijn klooster geworden was. Hij mocht niet meer naar buiten.

Binnenshuis vermaakte hij zich met oeverloos slapen, knauwen op uit de tuin geplukte grasstengels, achter kunstmuizen aan sprinten, oeverloos naar buiten kijken en als hoogtepunt het tijdelijk bij mij achtergelaten, spannend geurende artistieke Nepal vloerkleed van Dora Dolz. Met fantastische kleuren en vele super kleine knoopjes lag het glad geschoren tapijt midden in zijn refter, alwaar hij, aangemoedigd door de fantastische geur, onmiddellijk met veel energie al

zijn vlijmscherpe nagels er in sloeg .....

Met een nagelschaartje heb ik later alle halen en plukken onzichtbaar glad bijgeknipt. Dora vond ooit waarderend dat hij vw zijn prachtige ogen beslist van zeer hoge adel moest zijn ..... misschien wel in de buurt van 't Vaticaan. Nooit heb ik haar durven vertellen hoe nonchalant hij met haar vloerkleed was omgesprongen.

Zelfs zijn wij later samen naar Karin op de Sportlaan verhuisd, alwaar Tomasino Primo het tenslotte aardig kon vinden met zijn veel oudere tantetjes Muppy en Minka. De schrikbarende doch goedbedoelde schijnaanvallen vanuit de flank op de argeloze Muppy of Minka brachten plotseling veel levendigheid in de in slaap gesukkeldde poezenbrouwerij.

Maarrrrrr ..... Na negen levens begaf uiteindelijk het immuunsysteem van onze moedige italiaanse prins het en bleef hij twee dagen stilletjes in de vensterbank zitten. Hij had nergens meer zin in en hebben Karin en ik hem nog goed vast mogen houden toen hij naar de poezenhemel ging.

Kijk, zo ging hij met een glimlachje op zijn witte snuitje naar de poezenhemel en hebben wij op zijn uitdrukkelijk verzoek de Italiaanse adel en De Heilige Stoel niet mogen verwittigen van zijn heengaan. Nog maanden daarna dacht ik soms dat ik in mijn ooghoek toch nog even zijn rechtop staande staartje voorbij zag rennen.

Wij hadden toen nog geen idee dat vier jaar later ons pad zich zou kruisen met dat van Tomasio Secondo. Muppy en Minka hadden daar natuurlijk ook geen enkel idee van en vonden het zo wel lekker rustig, totdat .....

"Gunst deze nieuwe kat is wel erg nieuwsgierig en soms denkt hij echt dat hij een hondje is!" hoorde ik ze laatst tegen elkaar zeggen. Daar was hij dan: Tomasio Secondo !!!!!

Hierboven zie je hoe Tomasio Primo's reïncarnatie denkt over het Vaticaanse gezegde "Vier Handen op één Buik" ..... hij zelf als Principe in de hoofdrol natuurlijk en in de enige twee bijrollen Maarten's tweeling Valentine en

Rosemarie. *"And for the male leading role the 2008 Oscar goes tooooo .....
Tomasinoooooooooooooooooooo"*

Onze nieuwe Tommie is nu de populairste kat in de buurt en zeurt nooit meer over zijn ongetwijfeld óók zeer adellijke afkomst. Wij zijn heel blij dat hij bij ons wil wonen, hoewel ook hij in December echt nog aan "het grote verraad" zal moeten geloven.

Intussen zorgt Tommie er zelf voor dat hij veel geaaid wordt .....

Het wordt wel minder, maar soms krijg ik nog wel eens een brok in mijn keel als ik aan mijn eerste stoere Tommie terug denk ..... waarom weet ik ook niet.

--/--